SPORTUL magazin

Duminicile unui nesportiv

OTTO, MINUNATUL...

Otto, minunatul Otto Pfennings, a împlinit de curînd cincizeci și cinci de ani. O aniversare care nu le spune nimic sportivilor mai tineri. După cum nu le spune nimic nici numele de Otto Pfennings. Și e păcat, fiindcă el a realizat odinioară nu numai performanțe motociclistе, ajungînd acum trei decenii chiar campionul țării la categoria motocicletelor cu atas, dar a realizat cea mai mare dintre performanțele umane : înfrîngerea infirmității ! Lumina acestei victorii îi împlinește portretul, pe care, de altfel, nu-l cunosc decît din ziare : o față rotundă plină de zîmbet, priviri care scapără de bucuria și setea vieții. O viață amputată, încă din copilărie, în integritatea ei fizică. Poliomielita lasă sechestre incurabile ; lui Otto Pfennings i-a răpit picioarele. Copiii rămîn de obicei puțintei și zgribuliți după asaltul crud al paraliziei, li se ascut urechile și devin curînd sceptici, sumbri, zăvoriți în gîndurile lor, cum se tupilează iepurele în brazdă. Otto, minunatul, n-a lăsat ca decepția să-și facă într-însul cuib. Înyurgita cu ochii, cu urechile, cu creierul, zvonurile vieții și hotărî să ajungă sportiv ! Motociclist ! ! Campion ! ! !

Omul e un miracol infinit. Fiindcă e cu neputință să-i prevezi științific reacțiile. Cine și-ar fi putut închipui, bunăoară, că tînerelul fără picioare, care brăzda trotuarele Bucureștilor de altădată cu triciclul său de infirm, va ajunge, într-o bună zi, favoritul unor starturi sportive ? Dar, ca s-ajungi pînă la a-i concura pe valizi și chiar să-i întreci, drumul e greu și plin de descurajări.

Otto Pfennings le-a învins, treptat, pe toate. Exact cu ceea ce face din sportivi mai mult decît niște simpli vînători de recorduri : voința, stăruința, perseverența, încrederea, agerimea, inventivitatea, curajul ! Motocicleta se acționează și prin comenzi ale membrelor inferioare : Otto le-a concentrat pe toate la îndemîna degetelor sale puternice, inteligente, agile. Era student în chimie cînd, pe velodromul bucureștean, a cucerit cel dintîi clasament onorabil în sportul pe trei roți : al doilea loc într-o competiție cu concurenți puternici ! Că eu și mulți alții dintre dumneavoastră i-am fi dat, de pe atunci, cea mai mare și mai strălucitoare dintre medalii, asta e altă poveste. I-am fi dat, firește, medalia ce li se cuvine acelora care nu acceptă realitatea așa cum este, ci caută s-o modeleze după visul și aspirațiile lor ; acelora care nu văd îngust viața, prin prisma suferințelor lor, ci îi descoperă și-i adaugă bucuriile obținute prin efort, prin continuitatea preocupărilor, prin stăpînirea de sine, printr-o energie virilă și susținută.

Prietenul meu Firoiu îl cunoaște pe Otto Pfennings de vreun sfert de secol. Mi-a vorbit de vioiciunea lui simplă și francă, de vîrsta pe care o împlinește, de zîmbetul și trofeele sportive ce-i împodobesc casa, arătîndu-mi un reportaj plin de căldură pe care l-a scris, mai de mult, despre acest recordman puțin obișnuit. Astfel, mi-a venit ideea de a-i saluta izbînda ieșită din comun, la această rubrică săptămînală. De a-i saluta izbînda și îndîrjirea, care le spune parcă tuturor, cu fermitate :

— Viața și valoarea ei nu sînt numai în mușchi, în fizic, o dată ce spiritul e mai puternic decît tendoanele, încrederea și voința te pot ajuta să mergi, să alergi, chiar fără de picioare.

Asta e minunata lecție a lui Otto Pfennings, minunatul !

George SBÂRCEA

ÎN BUCEGI TOAMNA OLIMPICĂ A VENIT MAI DEVREME

...Pe platoul Bucegilor vîntul este tăios purtînd în unda lui picături de frig. La „Babele", sub multimilenara ciupercă, cîțiva turiști încearcă să prindă în obiectivul aparatelor de fotografiat încîntătoarea priveliște a Văii Ialomicioarei, ce se desenează la picioare ca o superbă ilustrată color. Alături, un grup de cineaști ai studioului „Al. Sahia" smulg naturii cu aparatele lor, cocoțate pe suple trepieduri, frumusețile ei nemuritoare — îmbogățite de un soare generos de septembrie.

Din cabană, pe micul platou izbucnește un grup gălăgios, care sparge pentru o clipă liniștea din jur. Obiectivele aparatelor de fotografiat se rotesc brusc ; camerele de luat imagini își stopează bîzîitul. Momentul de curiozitate, foarte scurt, este înlocuit cu o surpriză care face, evident, plăcere.

— Îți spun eu că este Giju Și celalalt e Antoniu. Uite-l și pe antrenorul Popa... Hai mai aproape de ei. Sînt boxerii din lotul olimpic.

Turiștii se apropie, fac roată în jurul sportivilor care vor purta departe, peste ocean, la Ciudad de Mexico, năzuințele, încrederea, speranțele lor și ale altora. Boxerii s-au grupat. În mijlocul lor îl descoperim cu surprindere pe **maestrul emerit al sportului Nicolae Linca.** A venit să-i vadă, să le vorbească, să le transmită din experiența lui. Ascultăm, transcriind fără înfloriturі, cuvintele acestui mare sportiv.

— Băieți, ce să vă mai spun... Olimpiada nu-i glumă. Acolo nu merge cu „tac-tac". Trebuie să te bați. Și să te bați virtos. Altfel...

Tace îngîndurat. În aerul pur, de tărie mexicană (peste 2 200 m) cuvintele lui au parcă altă greutate.

A venit toamna. Va veni și Olimpiada...

★

Iar liniște. Boxerii se pierd prin văi pornind spre Piatra Arsă, încheindu-și plimbarea de dimineață. Camerele de luat vederi și-au ridicat „capul" din pămînt, iar turiștii caută unghiuri noi pentru albumele de acasă. Dar, de sub creastă apar alți sportivi. Treningurile multicolore înviorează subit peisajul. Lotul luptătorilor invadează, pur și simplu, platoul din fața cabanei. Săltat pe o scară, cu statura lui masivă, antrenorul **Ion Corneanu,** domină „Babele" și pe toți cei prezenți. Luptătorii lui n-au venit în plimbare Azi au antrenament și au suit la o înălțime... mexicană. Cu cronometrul în mînă el le drămuiește efortul și pauzele de relaxare. Tracțiuni care mișcă din loc stîlpii de marcaj, „ruperi" de brațe ce stîrnesc entuziasmul celor prezenți (pînă și al bucătăresei cabanei). Împingeri, ridicări. Forță, deci. Foarte multă forță. Fețele, se acoperă de sudoare, respirațiile devin mai accelerate. Dar nu se crîcnește măcar. Ora marilor bătălii olimpice este prea aproape pentru a mai fi timp de mofturi.

★

Coborîm spre cochetul complex sportiv de la Piatra Arsă. Stadionul este pustiu (îi mai așteaptă încă pe fotbaliști și, mai ales, pe atleți, care preferă să piardă 1 000 de metri din draconica barieră a altitudinii dar să cîștige — oare ? — Poiana cu comoditățile ei !). Dar, nu. Pe fotbaliști, Piatra Arsă nu i-a pierdut cu totul. Terenul asfaltat găzduiește un aprig meci de tenis cu... piciorul, în care tehnica, pasele și precizia loviturilor i-ar face invidioși și pe jucătorii, să nu zicem de A, însă de B, sigur. Îi rugăm pe antrenorii echipelor din această categorie să le noteze numele : **Drimbă, Falb, Țiu, Haukler, Mureșan** și **Ardeleanu.** Să vedem dacă-i pot transfera ! Cînd a auzit așa ceva antrenorul **Vasile Chelaru** s-a făcut foc ! Tot îi era cam frig și aproape înghețase ca arbitru...

Atmosfera de pe teren te cucerește. Scrimerii luptă cu o dîrzenie demnă de o medalie olimpică pentru fiecare minge, „relaxîndu-se" astfel după orele de planșă, cu o vitalitate ce i-ar prinde bine lui Jean Marais sau altor spadasini ai ecranului.

Ce echipă a cîștigat ? Cea a lui Drimbă, Falb și Țiu sau cea compusă din Haukler, Mureșan și Ardeleanu ? Rezultatul final era 9—3 pentru formația lui Drimbă. Apropo ! Cu cît se cîștigă o finală olimpică ? Noi ne-am mulțumi și cu un scor mai strîns. Eventual 9—7...

★

Și iar coborîm. Tot spre complexul sportiv Piatra Arsă. Unde ajungem tocmai la timp pentru a fi martorii, în frumoasa sală construită recent aici, ai unui meci de baschet. Baschet ? Parcă în lista olimpicilor noștri acest sport lipsește. Dar, la un coș, varianta feminină a D'Artagnanilor întîlniți pe terenul de tenis se necăjește pe minge, care ocolește inelul cu plasă. O „miuță" cu toate glumele și voioșia ei, pe care și-o dispută cu ardoare **Ileana Drimbă, Maria Vicol, Suzana Ardeleanu** și **Ecaterina Ienciu,** nu-l deranjează totuși pe antrenorul **Andrei Vilcea** și pe **Ana Ene** care lucrează serios pe planșă. Lamele se încrucișează, mereu, obositor chiar și pentru noi, pe aceeași acțiune. Repetări, repetări. Uneori antrenorul frînge monotonia, schimbînd surprinzător acțiunea. Solicită atenția elevei sale, îi sondează reflexele. Din spatele plasei de sîrmă care acoperă fețele, ghicim cîteodată satisfacția lui **Andrei Vilcea.** Dar nu întotdeauna. Și timpul pînă la primul asalt olimpic este foarte scurt. Deci, muncă. Mai multă muncă.

★

În sfîrșit, mai coborîm cîțiva pași și sîntem la complex. Nici aici nu există clipe de răgaz pentru a putea pune ordine în fugarele noastre note. O facem totuși, cu ajutorul profesorului **Liță Cosma,** șeful sectorului sporturi individuale de sală, din C.N.E.F.S. El stabilește coordonatele tehnice ale reportajului nostru. Să-i dăm cuvîntul.

**„Sportivii din lotul olimpic, pe care i-ați văzut în aceste ore, sînt la Piatra Arsă pentru un program de acumulări fizice. Nota generală a antrenamentelor nu mai este cea de creșteri spectaculoase pe tărîm tehnic sau tactic. Ar fi și prea tîrziu. Urmărim, deci, o creștere a potențialului fizic, în condiții de altitudine, fiind atenți să păstrăm bagajul tehnic și tactic sau să-l consolidăm pentru a putea fi valorificat pe deplin la Ciudad de Mexico".*

Îi mulțumim și devenim pentru cîteva clipe prizonierii doctorului **Radovici.** „Esculapul" boxerilor ne furnizează, cu vorba-i domoală, o nesfîrșită suită de observații medicale asupra adaptabilității sportivilor, văzînd astfel seriozitatea cu care a lucrat, pasiunea pusă în îndeplinirea acestei sarcini de loc ușoară.

Și așa, tot coborînd de la „Babele" cu popasuri olimpice, s-a apropiat și clipa ultimului salt de pe înălțimi. Refuzăm, din criză de timp, gentila invitație a gazdei înălțimilor, administratorul **Ion Munteanu** (mereu neobosit în sprijinul sportivilor), rezistăm zîmbetului îmbietor al bucătarului **Mihai Vădău** care nu drămuiește porțiile boxerilor și ale luptătorilor, în ciuda disputei lor cu... cîntarul și pornim spre București. Purtăm cu noi frînturi din febrilitatea acestei toamne olimpice, pe care o dorim plină de roade.

Călin ANTONESCU

EXERCIȚIUL FIZIC — HRANĂ ZILNICĂ A SUEDEZILOR

Cu peste un an în urmă, la Stockholm, într-una din zilele campionatelor mondiale de tenis de masă, am rămas surprinsă de faptul că, în pauza de prînz, secretarul federației de specialitate era foarte grăbit să plece pentru o oră în pădurea învecinată. El dorea să-și facă crosul obișnuit de 5 km, povestind mîndru și totodată amuzat că se pregătește pentru „Vasalopet", tradiționala cursă populară de 85 km pe schiuri.

Nu mi-aș fi adus aminte de acest episod, dacă numeroase alte exemple — oferite cu prilejul unui recent schimb de experiență, cînd m-am aflat cîteva săptămîni în Suedia — nu mi-ar fi demonstrat cu cîtă plăcere și convingere este practicat exercițiul fizic, locul din ce în ce mai important pe care acesta îl ocupă în viața cetățeanului, care în condițiile vieții contemporane devine tot mai sedentar.

Întîiul exemplu l-am avut chiar în prima seară după sosire, petrecută în familia unui vechi prieten, fost jucător. Gazdele aveau o fetiță care nu împlinise încă nici o lună. Mama era suplă și se arăta neobișnuit de sprintenă. Exprimîndu-mi surprinderea și admirația, răspunsul a venit prompt : **„Am făcut zilnic gimnastică, începînd cu cîteva luni înainte de a naște și mai continui și acum. Dacă dorești, poftim programul, studiază-l. Majoritatea mamelor procedează la fel și se simt minunat. Te poți convinge la fața locului în sala de gimnastică a maternității noastre".* Și m-am convins.

Peste cîteva zile, atenția mi-a fost atrasă de un grup de femei. Tocmai se întorseseră dintr-o lungă alergare în pădurea din apropierea sălii noastre de antrenament. Executau cu ritm și vioiciune un frumos program de gimnastică. După felul cum se mișcau, păreau niște eleve, deși media lor de vîrstă depășea 40 de ani. Aceste femei veneau cu regularitate, de două ori pe săptămînă, unele însoțite de cîte un copilaș, pe care îl aduceau în scăunelul atașat pe bicicleta lor. Ele nu urmăreau vreo performanță exprimată în centimetri sau în secunde. Totul se efectua în scopul întăririi sănătății.

La sfîrșitul antrenamentelor noastre, care de cele mai multe ori se încheiau cu un cros de cîțiva kilometri, alerga și actualul secretar al federației de tenis de masă, Börje Berggvist, alergau și antrenorii, alergau și alți reprezentanți ai federației. Torg Ostner, responsabil cu probleme financiare, se pregătea chiar pentru a cincea cursă. Alerga și șeful catedrei de psihologie a Institutului de Cultură Fizică, împreună cu membrii familiei sale, veniți la odihnă, dar numărul celor care alergau pe plajă și pe drumurile campingurilor era prea mare ca să-i pot cita pe toți. Desigur, într-o astfel de companie alergam și eu cu plăcere, aducîndu-mi aminte de crosurile pe care le făceam pe ploaie și ger la sfîrșitul orelor de atletism ale profesorului nostru Cornel Iovănescu de la Școala sportivă din Timișoara. Cît de mult ne-au folosit aceste crosuri mai tîrziu, cînd majoritatea dintre noi am devenit sportivi de performanță. În timp ce gîndurile mele fugiseră înapoi la crosurile a căror popularitate s-a redus și care, în orice caz, nu și-au atins adevăratul scop, suedezii îmi povesteau despre miile de oameni participanți la alergările lor tradiționale televizate și urmărite de întreaga opinie publică.

O mare tradiție au în Suedia și crosurile populare pe schiuri. Începutul s-a făcut în 1922 cînd, la inițiativa unui ziarist — Anders Pers Vasteras — și în amintirea unui drum de 87 km parcurs de regele Gustav Vasa într-un război cu danezii în 1521, s-a organizat prima cursă populară de fond pe schiuri, pe aceeași distanță. De atunci, și pînă în prezent, cursa s-a organizat cu regularitate în prima duminică din luna martie. Cu numai două întreruperi : în anii cînd la data stabilită nu a fost zăpadă. Traseul este mereu același, cu pornirea de la „Vasastoon" (Stînca Vasa) din localitatea Sälen și sosirea la statuia lui Gustav Vasa din orășelul Mora.

De la 700 de participanți cîți au luat startul — de pildă — în 1955, numărul lor s-a ridicat la 8 000 în 1968, 95 la sută dintre ei terminînd cursa. Întrecerea este destinată exclusiv bărbaților care au împlinit 23 de ani și peste această vîrstă. La ultima ediție, cel mai vîrstnic concurent care a trecut linia de sosire împlinise 69 de ani. Schiorii de performanță aleargă alături de ceilalți și cei care se evidențiază primesc o insignă specială și o diplomă, distincții de care sînt foarte mîndri.

Hotărîrea de a lua startul — ani de-a rîndul — într-o astfel de cursă provine din obligația pe care și-o ia fiecare față de el însuși de a se antrena și de a duce o viață sportivă cu multe luni înainte de start sau chiar în tot anul. Principala satisfacție constă în a demonstra tuturor că ești sănătos și apt pentru un astfel de efort, față de care întreaga opinie publică manifestă admirație.

Etape de calificare prealabilă nu există. Dar, în scopul unui autoîmbold, diferite pariuri între prieteni și colegi privind stimularea voinței de a nu abandona dau cursei o notă mai sportivă. De exemplu, prinsoarea făcută de cunoscutul antrenor de fotbal suedez Gunar Grenn la 45 de ani (fost jucător de mare valoare internațională) cu directorul său, fost atlet de performanță, a rămas un exemplu stimulativ pentru mulți cetățeni. Cursa este deschisă participanților din orice țară și se înregistrează tot mai numeroase participări din Norvegia, Finlanda și R.F. a Germaniei.

În condiții asemănătoare, se organizează în ultimii 5 ani și alergarea pe distanța de 32 km pentru bărbați și 15 km pentru femei (în luna octombrie a fiecărui an). Popularitatea ei este în plină ascensiune : 2 000 bărbați și 200 femei au luat startul în ultima cursă.

În aceste condiții concrete, am înțeles profunzimea și efectul practic al cercetărilor psihologice care acordă o importanță deosebită psihologiei sportului de masă, paralel cu cercetările care sînt adresate sportului de performanță. Am rămas cu cea mai sinceră admirație față de toți copiii pe care i-am văzut alergînd kilometri întregi pe ploaie și vînt, cu zîmbetul pe buze. M-am reîntors cu convingerea că, la condițiile oferite sportului în țara noastră, va trebui să lucrăm mult mai intens pentru călirea și pregătirea fizică a tinerelor noastre generații, care se vor întrece pe terenul de sport și în viață cu tinerii pe care i-am văzut în Suedia.

Elia CONSTANTINESCU
maestră emerită a sportului

LUXOL ȘI DERMINOL !

Sînt produse lichide, realizate pe bază de ceruri sintetice emulsionate și agenți de colorare pentru întreținerea și lustruirea perfectă a încălțămintei.

Flacoanele sînt însoțite de cîte un burete pentru aplicarea soluției.

Preț de vînzare : Luxol — 3,65 lei
Derminol — 5 lei

Se găsesc de vînzare la toate magazinele de specialitate și raioanele specializate ale magazinelor O.C.L.-Tehnometal.

CULESE DIN DIVIZIE...

● *La Ploiești, barele l-au salvat pe Niculescu de la cîteva goluri sigure.*

Dacă s-ar putea să le luăm și la jocurile din preliminariile campionatului mondial...

● *Farul nu cîștigă niciodată la mai mult de un gol diferență.*

Dacă nu curge, pică...

● *În meciul cu Steaua, Oblemenco a marcat, se pare, un gol cu mîna !*

Parcă tot spunea cineva, acum 2—3 ani după un meci al lui Oblemenco la Rapid, că are talent de... handbalist...

● *Ghergheli, „omul cu rucsacul", a debutat înter, a jucat apoi mijlocaș, pentru ca în ultimul timp să joace al doilea fundaș central.*

Poate ajunge și portar...

● *Jucătorii clujeni fac antrenament aproape toată săptămîna și joacă duminica.*

Pentru examene învață... în nocturnă ?

● *Asemănarea dintre Jackie Charlton și Boc: amîndoi poartă pe tricou nr. 3. Deosebirea constă că Jakie joacă, iar Boc, de multe ori, se joacă...*

● *Coordonarea și conducerea jocului la Progresul, o are... prescurtarea lui Mateianu : Matei. Numai de ar... prelungi-o cît mai mult !*

● *Vagonului nu-i prieșe decît pe linia... triajului propriu ! De pe alte „linii" s-a întors cu goluri... Cu... vagonul !*

● *Rapid a fost cîndva o echipă solidă ! Așa se explică de ce se găsește la... baza clasamentului ! Pentru a-l susține !*

Bogdan BURILEANU
D. MAZILU

ȘTIAȚI CĂ...

...Milena Rezkova, recordmana Cehoslovaciei la săritura în înălțime, este probabil săritoarea cu cel mai mare progres anual ? De la 1,66 m în 1967, ea a ajuns anul acesta la 1,82 m ! Milena lucrează într-un atelier de bijuterie din Praga.

...cel mai rapid om din lume este John Carlos, noul recordman mondial al probei de 200 metri ? În cursa de la South Lake Tahoe (19,7 s) el a atins o viteză de 36,548 kilometri pe oră ! S-ar putea lua la întrecere cu unele trenuri personale !

...în campionatul național de polo al Iugoslaviei, cîștigat de Partizan Belgrad, Carlo Stipanici a apărat nu mai puțin de 31 lovituri de la 4 metri ? Ceea ce ar corespunde în materie de fotbal cu 31 de penaltiuri...

...între anii 1867 și 1872 echipa Glasgow Rangers a avut un portar, Grant, care în tot acest timp n-a primit nici un gol ? Ineficacitatea înaintașilor nu este, deci, o... boală modernă !

Vizionați la cinematograful „Patria" din Capitală

O PRODUCȚIE A STUDIOURILOR ITALIENE

neînțelesul

cu: Anthony Quayle, John Sharp, Ștefano Colagrande, Simone Giannozzi, Adriana Facchetti, Rino Benini
regia:
LUIGI COMENCINI

recenzii

PLEDOARIE PENTRU PERFECȚIUNE FIZICĂ *)

Emoția estetică de care este cuprins omul secolului XX în fața unor sculpturi ale lui Phidias sau Praxiteles nu se datorește numai artei desăvîrșite a acestor creatori, ci și faptului că statuile ne relevă un ideal de frumusețe, o frumusețe obținută nu numai din daltă, ci perfect realizabilă pe plan uman prin practicarea exercițiilor fizice menite să dea corpului unitate și armonie.

În sprijinul acestei idei vin prof. dr. docent ADRIAN N. IONESCU și prof. VIRGIL MAZILU prin volumul *„Creșterea normală și dezvoltarea armonioasă a corpului"*, apărut recent în Editura CNEFS.

Bazați pe o largă muncă de cercetare, cît și pe o bogată informare bibliografică (lectorul interesat va găsi la sfîrșitul volumului o listă ce indică peste 40 de lucrări consultate), autorii au reușit să dea la iveală o carte care reactualizează cunoștințele despre evoluția normală a corpului uman, cu precădere la tinerele generații, un material de strictă actualitate și necesitate în același timp.

Nu este de loc ușor, în stadiul actual al progresului științei, de a selecționa într-o lucrare de acest fel datele strict necesare, fără abuzul de amănunte, care încarcă inutil ori, mai rău, încurcă. Sub acest aspect, volumul în discuție are calitatea de a pune la îndemîna lectorului un material bine sistematizat, expus într-un limbaj clar.

Cele zece capitole ale lucrării tratează problemele evoluției normale și patologice a corpului atribuind o egală importanță atît dezvoltării fizice, cît și celei psihice care, evident, are un rol hotărîtor în stimularea diferitelor funcțiuni ale organismului. Menționăm că, dacă în prima parte a lucrării autorii se mențin în limitele dezbaterii teoretice a ideii, pleacă de la factorii și legile dezvoltării normale a corpului, tratînd diferitele perioade ale creșterii, pentru a încheia cu un larg capitol privind deficiențele și tulburările de creștere și dezvoltare fizică și psihică, în partea a doua ei pun în discuție elemente care să contribuie practic la o evoluție normală a corpului, dezbătînd problemele ridicate atît de educația fizică a copiilor, adolescenților și tinerilor, cît și de igiena creșterii și dezvoltării corpului. Prin aceasta, lucrarea devine nu numai un instrument pentru completare de cunoștințe, ci și unul care oferă soluții practice în vederea muncii pe care trebuie să o depună educatorii în activitatea de îndrumare a tinerilor.

Am dori, în încheierea scurtelor considerații pe marginea acestei cărți, să precizăm sensul pe care i l-au atribuit autorii. Ea nu trebuie înțeleasă ca un tratat științific menit să rezolve niște probleme academice, ci, după propria mărturisire ca *„un apel și un îndemn stăruitor adresat părinților și tuturor celor ce se ocupă sau se interesează de educarea, instruirea și îngrijirea tinerei*

generații". Pentru că, în orice domeniu, este necesară o acumulare de cultură și pregătire științifică, atît spre binele individului, cît și pentru interesul colectivității. Cartea de față se pune în slujba acestui scop, ca un instrument facil și eficace. Lectura, sau mai bine zis studierea acestui volum, ne-a prilejuit o reîntîlnire cu o binecunoscută afirmație a lui Goethe : *„O carte este numai atunci descoperită, cînd este și înțeleasă..."*

Emanuel FINȚINEANU

**) „Creșterea normală și dezvoltarea armonioasă a corpului" :* prof. dr. docent Adrian N. Ionescu și prof. Virgil Mazilu, Editura CNEFS, 212 pag., 6,25 lei.

PREȚUL ILUZIILOR...

După 5 ani de „căutări", poliția braziliană a reușit să dea de urma ultimului „colecționar" specializat în vînzarea de echipament aparținînd jucătorilor din formația cu care Brazilia a cîștigat campionatul mondial din Chile.

Respectivul — al cărui nume poliția a refuzat să-l divulge — a vîndut în acest răstimp 68 de tricouri „originale" aparținînd lui Pele și 57 de perechi de chiloți utilizați de portarul Gilmar, totul pentru modesta sumă de... 100 de dolari bucata !

Mai amuzant este faptul că escrocul însoțea orice vînzare de un certificat de „autenticitate", pe care, uneori, reușea să-l și ...legalizeze.

La aflarea acestei vești, ziarul de specialitate *„Sport"* comenta *„Din '62, cînd „idolii" noștri au cucerit Zeița au trecut atîția ani fără satisfacții. Oamenii cumpără încă tricourile lui Pele pentru a se amăgi... Dar, la urma urmei, de cîte ori în viață nu plătești scump pentru niște iluzii..."*